

Glosa cinematogràfica ara que hem liquidat la nit dels Oscars

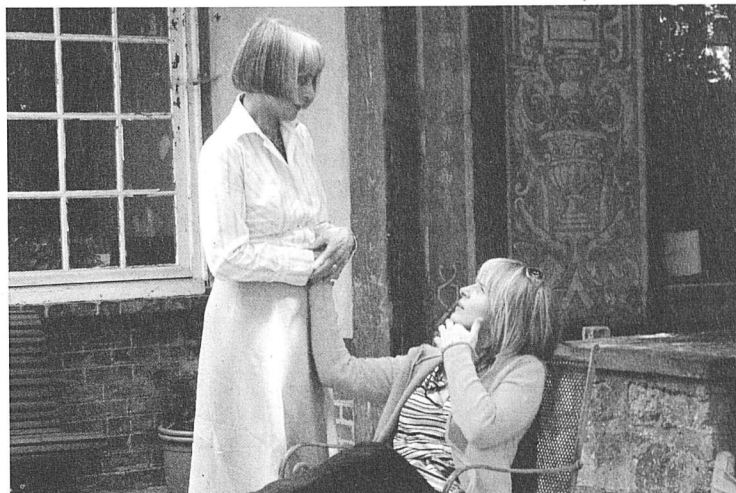
Toni Roca

"La glosa és cinematogràfica i l'esperit de nirvi i compulsió. Era la cartellera i era l'emoció. Gregory Peck portava capell d'ala ampla i Mirian Hopkins somreia al llarg d'un Sunset Boulevard pletòric però de cendra i difunts sota els atmetllers en flor. La glosa és cinematogràfica. Però teatral el teu somriure a l'estil bergmanià d'una nit d'hivern."

Tomeu R. d'Oliva

La matinada de febrer —encara humitat que penetra més enllà de la pell— perdura perquè vol tenir sentit de la cosa, del sentiment perdurable. Però tot és un gest i tal vegada també una satisfacció quan el nostre home d'avui, un home del cinema, cal dir-ho, mira, observa però no analitza amb profunditat metafísica —ni falta que fa, ni falta que fa, que altres són les seves dèries i preocupacions— els desplegament filmic que pot oferir avui, concretament aquesta tarda/nit, els cinemes de la seva ciutat. ¿Quina ciutat?, no importa. Importa la sensualitat impregnada a les imatges, el matís i l'accent de la història a contar, la destil·lada passió que surt dels intèrprets. O el vertigen d'una banda sonora que amb una mica de sort passarà a formar part —íntima, privada, intransferible— de la seva vida fins a l'arribada de la mort. O almenys aquest són els càlculs. Cartellera ampla però no sé si generosa que com ventall màgic enlluerna, decep, aixeca interès, dorm amb profunditat al pacient/impacient espectador de sempre i mai més. Abans convé advertir que aquesta d'avui és cartellera abans de la nit dels Oscars, aquesta mena de fantasia mica èrotica que a tots ens entreté —i sense malícia— uns dies del febrer. I poca cosa més.

La nota d'intencionalitat bèl·lica a la vegada que històrica, porta el nom de *Valkiria*. La cinta és correcta i l'espectador surt de la sala quasi content perquè esperava encara que no ho desitjava que fos material infumable al servei de l'actor Tom Cruise. Tom Cruise feia una carrera en ascens notable. Per exemple, *Nacido un 4 de julio*, treball digne d'Oscar que finalment fou per a un altre. Llavors el seu talent va caure en picat probablement influït pels descobriments cristians d'una secta qualsevol. Aquí, però, està correcte i el film, es deixa veure i no molesta. El que sí que molesta i molt és *El curiós caso de Benjamin Button*. Scott Fitzgerald novament assassinat. L'escriptor americà fins ara no té sort a l'hora d'adaptar-lo a la pantalla. Però aquí, superat quant a mediocritat. Mediocritat de tota mena i condició. Les a penes originals 30 pàgines de l'autor de *Tendra és la nit* transforma en quasi tres hores. La caracterització de Brad Pitt és per

fugir i començar a córrer. I a tota llet. La direcció de David Fincher penosa, penosa. La sempre excel·lent Cache Blanche salva la funció. Per oblidar.

Las horas del verano

Llavors, poquet a poquet arribaríem a una de les singularitats i pluralitats de la temporada *Estómagu*. Coproducció italobrasileira que parla sobre les relacions de poder a partir de la doble ascensió del protagonista gràcies a la gastronomia, com a cuiner de la presó i en la seua ascensió particular a la ciutat des que surt del poblet humil. El tema va aquí de sobreviure, cosa que fa com pot el protagonista qui, en aquest cas, i contràriament al passa en la majoria de pel·lícules que tracten de gastronomia, la cuina en comptes de millorar-lo, l'envileix. Una grata sorpresa. Encara que la grata sorpresa i de veritat quasi perfecta la trobem a una de les més atractives de l'actual temporada, *Las horas del verano*, molt ben dirigida per Olivier Assayas. Aquí mostra els camins de tres germanes que es retroben quan mor la mare i es veuen en la necessitat de decidir que s'ha de fer amb l'excel·lent col·lecció familiar d'art del segle XIX que ella gestionava. Una pel·lícula aparentment senzilla, quasi simple, que és no obstant una reflexió sobre la relació personal que mantenim amb els objectes, alhora que un pretext per parlar de la mort, del pas del temps, dels records i del valor dels objectes amb capacitat per interconnectar diverses generacions. Altres títols i emocions han restat perduts per un camí de cinema i llargues sessions a les fosques de la sala, dels llocs on encara, i no sé si per molts anys, es projecta aquest estrany fenomen anomenat cinematògraf.

La glosa i també l'auca, com volgui el bon, amable lector, tenia pretensions de ser cinematogràfica quan febrer ens colpejava amb tot un repicó d'aigua, fred i una mica de vent i el món sencer esperava amb candeletes la terrible explosió de la nit dels Oscars, meravella de totes les meravelles, lluerna i foc encès, obert d'on tothom menja i beu temporada rere temporada fins la fi dels segles i dels segles amén. ■